

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

Jolanta Jarząbek (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z wniosku Z. S.

o stwierdzenie nabycia spadku po E. G.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 października 2022 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej Rzecznika Praw Obywatelskich od postanowienia Sądu Rejonowego w Staszowie z 22 grudnia 2011 r., sygn. I Ns 400/11

**odrzuca skargę nadzwyczajną.**

### UZASADNIENIE

Rzecznik Praw Obywatelskich powołując się na art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. 2020, poz. 627) w zw. z art. 115 § 1 i § 1a i art. 89 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2021, poz. 154; dalej: u.SN) z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, wniósł skargę nadzwyczajną od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Staszowie z 22 grudnia 2011 r., I Ns 400/11 o stwierdzeniu nabycia spadku po E. G. zmarłym 9 czerwca 1995 r. w S. (ostatnio stale zamieszkałym w O.). Przedmiotowe orzeczenie zostało zaskarżone w części, tj. w zakresie, w którym Sąd Rejonowy w S. pominął, że spadek po E. G. nabył także J. G. jako zstępny F. G., czyli zmarłego brata spadkodawcy w 1/98 części spadku.

Rzecznik Praw Obywatelskich powołując się na art. 89 § 1 pkt 1 i 2 u.SN zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. naruszenie wywodzonej z art. 2 Konstytucji RP zasady zaufania do państwa i bezpieczeństwa prawnego poprzez wydanie orzeczenia sprzecznego z rzeczywistym stanem prawnym, które pozbawia uczestnika postępowania J. G. prawa do nabycia spadku po zmarłym E. G., w sytuacji gdy spełniał wszystkie prawem wymagane warunki potwierdzające jego sukcesję oraz naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela określonych w art. 64 Konstytucji RP odnoszących się do prawa własności oraz prawa do dziedziczenia poprzez wydanie orzeczenia w przedmiocie nabycia prawa do spadku sprzecznie z ustawowymi zasadami dziedziczenia, co naruszyło prawo do własności J. G. w zakresie pozbawienia go majątku spadkowego;

II. naruszenie w sposób rażący przepisów prawa materialnego, tj.: art. 932 § 5 k.c., art. 1059 pkt 2 k.c. w zw. z § 1 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1990 r. w sprawie warunków dziedziczenia ustawowego gospodarstw rolnych (Dz.U. nr 89, poz. 519 ze zm.) wskutek ich niezastosowania wobec uczestnika postępowania J. G., choć uprawniały go jako zstępnego F. G. (zmarłego brata spadkodawcy) do nabycia udziału w spadku po zmarłym E. G. na podstawie ustawy, w tym do dziedziczenia udziału we wchodzącym w skład spadku gospodarstwie rolnym, co skutkowało jego pominięciem z kręgu spadkobierców dziedziczących na podstawie ustawy w/w majątek spadkowy.

Rzecznik Praw Obywatelskich zawnioskował o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części, w której Sąd Rejonowy w Staszowie stwierdził, że spadek po E. G. zmarłym [...] 1995 r. w S., ostatnio stale zamieszkałym w O., nabyli zstępnego zmarłego brata F. G.: A. G., S. G., W. K., W. G., R. G., J. Ś. w udziałach po 1/84 części spadku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Staszowie z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Sąd Rejonowy w Staszowie w sprawie I Ns 400/11 z wniosku Z. S. z udziałem: M. S., S. S., A. S., J. S., W. K., K. K., J. K., Ł. K., S. K., A. G., J. G., S.G., R. G., J. G., H. I., J. R., C. M., S. P., J. K.1, H. S., A. J., G. M., M. K., P. G.,

J.Ś., M. M., J. J., B. M. postanowieniem z 22 grudnia 2011 r. stwierdził, że spadek po E. G. synu J. i T., zmarłym 9 czerwca 1995 r. w S., ostatnio stale zamieszkałym w O., na podstawie ustawy nabyli: żona J. G. w 1/2 (jednej drugiej) części spadku oraz siostry: C. M., S. P., S. K. i brat K. G. w udziałach po 1/14 (jednej czternastej) części spadku oraz zstępni zmarłej siostry Z. K.: K. K., S. K., M. K. w udziałach po 1/42 (jednej czterdziestej drugiej) części spadku; zstępni zmarłego brata F. G.: A.G., S. G., W. K., W. G., R. G., J. Ś. w udziałach po 1/84 (jednej osiemdziesiątej czwartej) części spadku oraz zstępni zmarłego brat J. G.: K. G., M. M., J. G., J. J., B. M., A. J. i G. M. w 1/98 (jednej dziewięćdziesiątej ósmej) części spadku wraz z wchodzącym w skład spadku gospodarstwem rolnym.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazano, że wnioskodawczyni Z.S. wniosła z udziałem H. I., M. S., S. S., A. S., J. R., J. S., C. M., S. P., J.K., J. K.1, H. S., W. K., K. K., M. R., S. K., P. G., A. G., J., G., S. G., R. G., J. Ś., M. M., J. G., J. J., B. M., A. J., G. M. wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po E. G. zmarłym [...] 1995 r. Sąd Rejonowy w Staszowie wyjaśnił, że z uzasadnienia wniosku wynikało, że spadkodawca zmarł bezdzietnie i nie pozostawił testamentu, a uczestnicy przychyli się do stanowiska wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy w Staszowie poczynił ustalenia faktyczne, że spadkodawca E.G. ostatnio stale zamieszkiwał w O., zmarł 9 czerwca 1995 r. W chwili śmierci był żonaty i nie posiadał dzieci. E. G. miał ośmioro rodzeństwa tj.: 1) siostrę C. M., 2) siostrę S. P., 3) siostrę S. K., która zmarła jako wdowa [...] 1998 r., zaś jej następcami prawnymi byli: J. K., J. K.1, H. S. i W. K., 4) brata K. G., który zmarł bezpotomnie 13 sierpnia 2002 r. jako żonaty z P. G., 5) siostrę Z. K. zmarłą [...] 1995 r., która posiadała troje dzieci: K. K., M. K. i S. K., 6) brata F. G. [...] października 1990 r., który posiadał siedmioro dzieci: A. G., J. G., S. G., R. G., J. Ś., W. K. zmarłą [...] 2003 r. i W. G. [...] marca 2003 r., 7) brata J. G. [...] listopada 1970 r. posiadającego siedmioro dzieci: K. G. zmarłego bezpotomnie [...] 2004 r., M. M., J. G., J. J., B. M., A. J. i G. M. oraz 8) brata B. G. zmarłego bezpotomnie w latach pięćdziesiątych.

Sąd *a quo* ustalił, iż zmarły spadkodawca E. G. nie pozostawił testamentu, nikt ze spadkobierców ustawowych nie został uznany za niegodnego dziedziczenia albo wydziedziczony oraz nie zrzekł się ani nie odrzucił spadku.

Nadto, z ustaleń Sądu Rejonowego w Staszowie wynika, że w skład spadku po zmarłym E. G. wchodziło gospodarstwo rolne o powierzchni 2,5 ha, w którym wszyscy spadkobiercy stale pracowali, a ponadto J. Ś., G. M., S. G. oraz W. K. posiadali kurs rolnika wykwalifikowanego.

Sąd prowadzący postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku uznał za wiarygodne zapewnienie spadkowe oraz zeznania złożone przez S. P., które w całości zostały potwierdzone przez uczestników postępowania. Dokumenty w postaci aktów stanu cywilnego nie były negowane przez strony, co do formy ani treści.

Sąd Rejonowy w Staszowie w rozważaniach prawnych odwołał się do art. 932 k.c. oraz 933 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie śmierci E. G., (9 czerwca 1995 r.) i wskazał, że w konsekwencji ich zastosowania należało orzec, że na podstawie ustawy spadek po E. G. nabyli: żona J. G. w 1/2 (jednej drugiej) części spadku; siostry: C. M., S. P., S. K. i K. G. po 1/14 (jednej czternastej) części; a ponadto zstępni zmarłej siostry Z. K.: K. K., S. K., M. K. w udziałach po 1/42 (jednej czterdziestej drugiej) części spadku; zstępni zmarłego brata F. G.: A. G., J. G., S. G., W. K., W. G., R. G., J. Ś. w udziałach po 1/98 (jednej dziewięćdziesiątej ósmej) części spadku oraz zstępni zmarłego brata J. G.: K. G., M. M., J. G., J. J., B.M., A. J. i G. M. po 1/98 (jednej dziewięćdziesiątej ósmej) części spadku.

Sąd *a quo* wyjaśnił, że przez omyłkę pominął jednak J. G. jako zstępnego przy zostawieniu prawidłowych udziałów.

Odnosząc się do składu masy spadkowej, Sąd Rejonowy wskazał, że w dacie śmierci E. G. w skład spadku wchodziło gospodarstwo rolne, które zgodnie z art. 1059 k.c. spadkobiercy dziedziczą z ustawy, jeżeli w chwili otwarcia spadku: stale pracują bezpośrednio przy produkcji rolnej (1) albo mają przygotowanie zawodowe do prowadzenia produkcji rolnej (2) albo są małoletni bądź też pobierają naukę zawodową lub uczęszczają do szkół (3) albo są trwale niezdolni do pracy (4).

Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w Staszowie wykazało, iż wszyscy spadkobiercy pracowali bezpośrednio przy produkcji rolnej, zaś J. Ś., G. M., S. G. oraz W. K. posiadali przygotowanie

zawodowe do prowadzenia produkcji rolnej. Sąd zaznaczył, że na skutek omyłki pominął J. G. jako zstępnego do dziedziczenia gospodarstwa rolnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo wniesione przez Rzecznika Praw Obywatelskich podlegało odrzuceniu z uwagi na błędy konstrukcyjne, których wystąpienie uniemożliwia zakwalifikowanie go jako skargi nadzwyczajnej. Uchybienia te są tak znaczące, że w świetle obowiązujących przepisów prawnych, jak i ugruntowanego orzecznictwa, Sąd Najwyższy nie mógł wdrożyć, co do niego procedury sanacyjnej.

Nie można tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł skargę nadzwyczajną niezgodnie z właściwością, bowiem jej adresatem uczynił Izbę Cywilną Sądu Najwyższego.

Tymczasem art. 26 § 1 u.SN wprost stanowi, że do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpatrywanie skarg nadzwyczajnych. W ustawie o Sądzie Najwyższym brak jest przepisu, który zezwalałby na rozpoznanie skargi nadzwyczajnej przez Izbę Cywilną Sądu Najwyższego, a Izba ta właściwa jest w zasadzie jedynie do rozpoznawania spraw z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego, rodzinnego i opiekuńczego, a także spraw dotyczących rejestracji przedsiębiorców i rejestracji zastawów (art. 23 u.SN).

Zważywszy zatem na okoliczność, że obowiązujące przepisy nie dopuszczają możliwości prowadzenia w Izbie Cywilnej postępowań ze skargi nadzwyczajnej, jak również, że w Izbie tej nie orzekają ławnicy Sądu Najwyższego, wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich narażał strony na potencjalną i nieodwracalną szkodę w postaci nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 94 § 1 u.SN) jako prowadzonego przez niewłaściwą izbę, w niewłaściwym składzie. Powyższa kwestia była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 2 grudnia 2020 r., I NSNc 102/20; 26 maja 2021 r., I NSNc 76/21; 18 listopada 2021 r., I NSNc 245/21). Również Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowisko, że wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich o rozpoznanie skargi nadzwyczajnej przez Izbę Cywilną stanowi oczywiste i rażące naruszenie prawa.

Ponadto, Rzecznik Praw Obywatelskich poczynił odniesienia do niezgodnej z Konstytucją RP uchwały z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, chociaż jednocześnie zaznaczył, że: „świadom jest faktu istnienia orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego”, które stwierdzają, że powyższa uchwała jest niezgodna z Konstytucją RP. Postępowanie Rzecznika Praw Obywatelskich polegające na odniesieniu się do uchwały, która została przez Trybunał Konstytucyjny uznana za niezgodną z Konstytucją, wobec czego nie wywołującą skutków w obrocie prawnym, stanowi przejaw nierespektowania przez Rzecznika Praw Obywatelskich obowiązującego porządku prawnego.

Dopuszczalność wniesienia skargi nadzwyczajnej uwarunkowana jest spełnieniem szeregu przesłanek ustawowych, które w literaturze dzieli się na przesłanki formalne i materialne. Wśród przesłanek materialnych wyróżnia się ogólne, które muszą stanowić podstawę każdej skargi nadzwyczajnej, oraz szczególne, spośród których przynajmniej jedna powinna być podstawą danej skargi nadzwyczajnej (K. Szczucki, Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz, Warszawa 2018, s. 460).

Przesłanki formalne odnoszą się do substratu zaskarżenia, terminu i podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi. Zgodnie z art. 89 § 1 u.SN, skarga nadzwyczajna może być wniesiona od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub wojskowego kończącego postępowanie w sprawie, które nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Z kolei z art. 115 § 1 u.SN wynika, że skarga nadzwyczajna od prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie w sprawach, które uprawomocniły się po 17 października 1997 r., może być wniesiona w okresie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Stosownie do art. 115 § 1a u.SN, skarga nadzwyczajna od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, które uprawomocniło się przed jej wejściem w życie, może być wniesiona przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich. Oznacza to, że skargi nadzwyczajne od orzeczeń, które uprawomocniły się przed 3 kwietnia 2018 r., mogą być wnoszone tylko przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich (K. Szczucki, op.cit., s. 460).

Materialna przesłanka ogólna skargi nadzwyczajnej odnosi się do konieczności zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zaś przesłanki szczególne – do naruszenia przez zaskarżone orzeczenie zasad lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonych w Konstytucji, rażącego naruszenia przez orzeczenie prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (K. Szczucki, op.cit., s. 461).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości legitymacja Rzecznika Praw Obywatelskich do wniesienia skargi nadzwyczajnej, dochowanie terminu na jej wniesienie i jej dopuszczalność z perspektywy ustawowych ograniczeń w zakresie przedmiotowym (art. 89 § 3 i art. 115 § 1 u.SN). Skarga nadzwyczajna została wniesiona 5 lutego 2021 r., czyli w okresie 3 lat od wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. od 3 kwietnia 2018 r.). Zaskarżone postanowienie zakończyło postępowanie w sprawie i uprawomocniło się po dniu 17 października 1997 r.

W sprawie brak podstaw do uchylenia orzeczenia bądź jego zmiany w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Nie zachodzą przesłanki do wniesienia skargi o wznowienie bądź o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przedmiotowe postanowienie obecnie nie może być uchylone w innym trybie niż tylko poprzez wniesienie przez Rzecznika Praw Obywatelskich skargi nadzwyczajnej.

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. – stosowanym do skarg nadzwyczajnych z mocy art. 95 pkt 1 u.SN – skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części (pkt 1); przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2); wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Zatem stwierdzić należy, że do konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej (a także skargi nadzwyczajnej) wskazanych wprost przez ustawodawcę należą: zakres zaskarżenia, a także wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Elementy te są rozstrzygające dla możliwości nadania biegu skardze, gdyż wyznaczają zakres

kognicji Sądu Najwyższego. Należy mieć jednak na względzie, że warunkiem obligatoryjnym przy wnoszeniu jakichkolwiek środków zaskarżenia (zwyczajnych jak: zażalenie, czy apelacja oraz nadzwyczajnych: jak skarga kasacyjna, czy skarga nadzwyczajna) jest istnienie substratu zaskarżenia, a w postępowaniu skargowym zainicjowanym przez Rzecznika Praw Obywatelskich ten warunek nie został spełniony.

Zważyć bowiem należy, że Sąd Rejonowy w Staszowie postanowieniem z 22 grudnia 2011 r., I Ns 400/11 ustalił krąg spadkobierców po E. G. zmarłym 9 czerwca 1995 r. w S. (stałe zamieszkującym w O.) i nie uwzględnił w nim jako spadkobiercy J. G.. Jak wynika z uzasadnienia tego postanowienia sporządzonego w trybie art. 92 u.SN, już po wniesieniu skargi nadzwyczajnej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, Sąd Rejonowy w S. na skutek omyłki pominął J. G. jako spadkobiercę. Ostatecznie zatem sentencja postanowienia Sądu Rejonowego w Staszowie z 22 grudnia 2011 r., sygn. I Ns 400/11 nie odnosi się do J. G., natomiast Rzecznik Praw Obywatelskich w petitum skargi nadzwyczajnej wprost wskazał, że zaskarża to orzeczenie w części, tj.: „w zakresie pominięcia przez Sąd, że w/w spadek nabył także J. G., zstępny zmarłego brata spadkodawcy F. G. w 1/98 części spadku”.

Zarówno doktryna, jak i orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażają zgodnie zapatrywanie, że warunkiem dopuszczalności zaskarżenia każdego orzeczenia jest to, by orzeczenie istniało nie tylko faktycznie, ale także z prawnego punktu widzenia (T. Ereciński, *Apelacja w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 2009; *Orzeczenia nieistniejące w cywilnym postępowaniu odwoławczym*, „NP” 1991, nr 1-3, s.79; Wiśniewski T. [w:] T. Ereciński (red.), *System prawa procesowego cywilnego. Środki zaskarżenia, t. III cz. 1*). Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 maja 1998 r., III CKN 409/98 orzekł, że środki zaskarżenia wnoszone od orzeczeń nieistniejących (*sententia non existens*) podlegają odrzuceniu jako pozbawione substratu zaskarżenia (tak też postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 lutego 2003 r., III CZP 84/02; 25 stycznia 2001 r., III CKN 1382/00; 14 grudnia 2011 r., I CSK 138/11; 13 sierpnia 2015 r., I CZ 58/15).

Odnosząc się do innych kwestii formalnych skargi nadzwyczajnej wywiezionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, Sąd Najwyższy wskazuje,

że skarga w brzmieniu z dnia jej wnoszenia zasługiwała na odrzucenie także z uwagi na brak korelacji zakresu zaskarżenia i wniosków skargi. Skarżący wskazał, że zaskarża orzeczenie sądu *a quo* w części, tj. w zakresie, w którym w kręgu spadkobierców nie został uwzględniony J. G., natomiast zawniósł o uchylenie tego orzeczenia w części, w której sąd stwierdził, że spadek po E. G. nabyli zstępni F. G.: A. G., S. G., W. K., W. G., R. G. i J. Ś. w udziałach po 1/84 części spadku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Staszowie. Mając na względzie okoliczność, że nie jest możliwe skuteczne zaskarżenie orzeczenia nieistniejącego, to w konsekwencji wniosek skargi nadzwyczajnej w jakimkolwiek brzmieniu nie mógłby zostać uwzględniony przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z przepisem art. 95 pkt 1 u.SN, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r.-Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oraz art. 398<sup>9</sup> k.p.c. Oznacza to, że do skarg nadzwyczajnych zastosowanie mają przepisy ogólne określające wymogi formalne tego środka zaskarżenia. Dotyczy to również przesłanki prawidłowego określenia zakresu żądania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym skarg kasacyjnych wskazuje się, że wadliwe sformułowanie wniosków skargi prowadzi do ich odrzucenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2021., II CSK 76/20, 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13 i z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13). Przyjmuje się bowiem, że brak korelacji pomiędzy wskazanym w skardze kasacyjnej zakresem zaskarżenia, treścią wniosków skargi kasacyjnej i treścią zarzutów należy traktować jako niespełnienie przez skargę kasacyjną jej warunków konstrukcyjnych, o których mowa w art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c., co uzasadnia odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c., bez możliwości uzupełnienia tego braku (tak też: postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 grudnia 2014 r., III CZ 54/14; 2 kwietnia 2014 r., IV CZ 14/14).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN odrzucił skargę nadzwyczajną wniesioną przez Rzecznika Praw Obywatelskich, jako niedopuszczalną z innych przyczyn.

[as]